

Milost vám a pokoj toho, který je, který byl a který přijítí má.

📖 Ž 85,5a.8 + uvítání: společně prožíváme skrze slovo, že i do našeho světa a do našich dní přichází Kristus, přichází se svým utěšováním i se svými nároky; znamením toho je nám i to, jak stále přibývá světla na adventním svícnu

🎵 262,1-5

Modleme se: Náš Pane Ježíši Kriste, na tebe čekáme, tvůj příchod vyhlížíme, ve tvém nadcházejícím soudu je ukryta i naše naděje. Tobě připravoval Jan Křtitel cestu, když kázal na poušti. Kéž jeho volání otevírá i dnes nám naše uši ke slyšení tvého slova, kéž otevírá naše oči pro vidění znamení toho, jak se i k nám přibližuješ, kéž otevírá naše srdce k obrácení se k tobě – v pokoře, skromnosti a v důvěře.

Prosíme, abychom tak lépe a víc do hloubky poznávali, jak tvá blížící se vláda proměňuje svět, prosíme o pochopení, jak tvůj pokoj uzdravuje a narovnáává vztahy mezi lidmi. Děkujeme, že nás posiluješ svým Duchem k tomu, abychom se zastávali pravdy a hlásali ji dál do světa, nutkáš nás k tomu, abychom utišovali hlad po spravedlnosti, a přivádíš nás k radosti a chvále: Sláva Otci ... Amen

🎵 632

promluva – vyslání do NŠ: meč, kdyby potřebovali něco „rozseknout“

📖 Iz 40,3-5.10

🎵 85

„Roztrhněte svá srdce, ne oděv, vraťte se k Hospodinu, Bohu svému, neboť je milostivý a plný slitování, shovívavý a nejvyšší milosrdný. Jímá ho lítost nad každým zlem.“ (Jl 2,13) Toužíme navrátit se k tobě, náš Pane. Buď nám milostiv a pomoz nám v tom!

📖 L 3,1-14

„Co jen máme dělat?“ Otázka, kterou si klademe nejednou i my sami. Když se máme rozhodnout, kudy se dál vydat ve svém životě. Když, sestry a bratři, nevíme co dál. „Co jen máme dělat?“ Co si počít? Co je správné? Nemáme vždycky pohotově po ruce jasnou odpověď. Nemáme jí třeba hned. Musíme jí hledat.

Ale takovou otázku vzbuzuje i zvěst o Pánu, který přichází. Jan jej zvěstuje, že se již blíží, že tluče na dveře, vlamuje se do našeho světa a do našich životů, aby napřímil pokřivené, aby srovnal obrovské rozdíly mezi výšinami a hlubinami, které všude kolem nás můžeme vidět. A Jan volá lidi ke změně: „Obraťte se, proměňte svá srdce a své mysl, změňte životní styl a své jednání s výhledem k tomu, kdo se blíží, s výhledem k tomu, co zamýšlí a co přináší a co učiní. Upravte mu cestu. Cestu k sobě. Jde za vámi.“ A lidé se ho ptají: „Jak?“ Jakým způsobem? „Co jen máme dělat teď, když se přiblížil příchod Páně?“ Jaký to má mít dopad na nás a na to, jak žijeme?

Jan si nebere servítky a jeho řeč je tvrdá. Ale zároveň pravdivá a upřímná. Už jen to oslovení: „Plemeno zmijí.“ Není to nadávka, ale spíš označení toho, kde máme svůj původ. My bychom se možná hlásili k Abrahamovi, že jsme jeho potomstvo ve víře, jeho sémě díky ospravedlnění. Jan ale řekne, že jsme pokolení hadí. Potomstvo toho hada z ráje, který tak úspěšně svádí k hříchu. Nevyklouzneme z toho odkazem na Abrahama. Hlásíme se k víře, ale ve svém prapůvodu máme také hadí jed hříchu. Nemyslete si, že když jste věřící, nehřešíte a nepodléháte soudu. Ten, který přichází, je soudce. Žádné slad'oučké t'ut'u, ňuňu, pacholátko, nemluvňátko. Sekera je přiložena na kořeni stromů, jen se rozpráhnout a máchnout. A na kořeni kterých, to určuje právě ten, co přichází. Určuje to podle toho, zda stromy nesou ovoce. Jestliže kdo vězí zakořeněn v hříchu a ovoce nedává, přicházející Pán to posoudí a rozhodne, zda sekera tne.

Janova řeč je jasná a přímá: Pán přichází, a to s sebou nese důsledky. Lidé se musí tváří v tvář jeho příchodu rozhodnout. Strom s ovocem? Strom, který bude zachován? Anebo bez ovoce? Ten, který bude vyťat a vhozen na oheň? Není výmluv. Ale je naděje. Lidé tuší cestu. „Kdo vám jí ukázal?“ Zajisté ten, který seslal své slovo Janovi a který přichází.

A proto se lidé ptají: „Co jen máme dělat, aby náš život nebyl jen suchým stromem bez ovoce?“ To, že Pán přichází, a přichází se svým soudem, to se zkrátka na našem životě nějak musí projevit. Jak?

Máme před sebou tři skupiny tazatelů, zástup, celníky a vojáky, a také tři odpovědi, odpovědi víceméně modelové.

1) Kdo má víc, než potřebuje, rozděl se s tím, kdo nemá. Ten, který přichází, srovnává nerovnosti. A náš svět je nerovností plný. I těch, že někdo vlastní víc, než potřebuje, a někdo má nedostatek. Ten, který přichází zasypává propasti a hory zplanýruje do roviny. O něco podobného se snažit v oblasti těch nejzákladnějších lidských potřeb máme i my. Proč bychom měli brát jako normální, že jsou tu na jedné straně výšiny luxusu a na druhé propasti bídy a nouze? Ale pozor, to není od Jana výzva k socialistické revoluci a k budování beztržní komunistické společnosti. To je výzva k solidaritě, k milosrdenství, k lásce. A to je dost podstatný rozdíl.

2) Pak je tu otázka finančních operací. Vybírání poplatků, daní, cel, úroků. Na tom se dá velmi snadno obohatit mnoha způsoby. A co není zakázáno, je, jak známo, dovoleno. Ovšem ne všechno, co není protizákonné, je dobré, tvrdí Jan. Získat snadno peníze, to je vždycky svodem. Proto dbejte na poctivost, spravedlnost i průhlednost. A ctěte, co patří druhým.

3) A nakonec násilí. Svět není dokonalý a ideální. Armády a dnes i policie, ať chceme či nechceme, patří ke státům. S úkolem bránit zemi, zaručit bezpečí, ochránit před nepřítelem, pomáhat těm, kdo jsou násilím či jiným zlem postiženi. Jenže ozbrojená a rozkazům podléhající organizace je snadno zneužitelná k prosazení různých cílů a zájmů. Vycvičený jedinec cítící svou jasnou převahu ji lehce zneužije ve svůj prospěch. Je to balancování na hraně, chůze po ostří dýky. Jsou zde mnohá pokušení. Zůstat spravedlivý chce vědomé úsilí.

Ale jak řečeno, jsou to odpovědi modelové. Schválně mířící do těch nejkřiklavějších a nejproblematictějších oblastí. A i když se zrovna netýkají přímo nás, neznamená to, že nemusíme dělat nic. „Co jen máme dělat?“ To je i naše otázka. A pomocí tří příkladů, které Jan zodpověděl máme hledat další odpovědi pro sebe.

Nakonec ještě zbývá jedna otázka: Proč? Abychom utekli před nastávajícím hněvem? Máme podat patřičný výkon, přinést ovoce, abychom se vyhnuli soudu toho, který přichází? Musíme se víc snažit, abychom odvrátili sekeru od svých vlastních kořenů? Někdo by to tak možná viděl a kázal. Ale soudu se nevyhneme. I naše vlastní životy potřebují ledajaký neplodný strom vytnout.

Ale pak je tu druhá možnost. A ta mi přijde mnohem lepší. Máme něco dělat proto, abychom připravili cestu Páně. Abychom připravili jeho cestu k dalším lidem, abychom mu narovnali stezky k srdcím svých bližních. Tak jako to dělal Jan. Každý ve svém postavení a na svém místě může něco dělat. „Co jen máme dělat?“ Naším úkolem není sebe sama zachraňovat, ale hlásat přicházející záchranu. Najdeme svůj způsob, jak nést toto ovoce? Amen

♪ 273

Od věků na věky jsi ty, Pane náš. Na tvůj příchod čekáme. Zaslíbil jsi jej již zdávna skrze proroky, chudým v zemi je tvůj příchod nadějí, celému stvoření přinese tvůj příchod záchranu. Přijď již tedy se svou mocí.

Očekáváme tvůj příchod v nočních hodinách, kdy se ve městech bezdomovci chvějí chladem, kdy vyčerpaní hledají odpočinek, kdy zapadlo slunce nad hněvem nepřátel, kteří si nedokáží odpustit. Přijď se svou láskou.

Očekáváme tvůj příchod v čase zoufalství, kdy bolesti umírajících nejdou utiřit, kdy děti prožívají své dětství mezi výbuchy leteckých pum a dělostřeleckých granátů, kdy vítězí zášť a hněv. Přijď se svým pokojem.

Očekáváme tvůj příchod v čase naděje, když se mají narodit děti, když se prosazují, třeba jen pomalu, spravedlnost, svoboda a lidská práva, když jeden za druhým stojíme a pomáháme si. Přijď se svou radostí.

Očekáváme tvůj příchod ke tvé církvi v čase tohoto adventu, kdy se připravujeme na svátky tvého vtělení tím, že nasloucháme tvému slovu, vnímáme sílící záři světél, posilují nás tvé svátosti. Společně s těmi, kdo potřebují tvou lásku, voláme: Přijď, náš Pane!
Ve jménu Ježíše Krista společně k tobě voláme: Otče náš ... Amen

♪ 275

ohlášky

📖 1K 4,4b.5

📖 1Te 5,23n

♪ 262,6-8